

424

ΚΑΛΗΜΕΡΑ
ΑΘΗΝΩΝ

N.º 2.

Il Giornale Comparirà
tre volte al mese. — Le As-
sociazioni si ricevono alla
Direzione del Giornale in
Ara. — Prezzi d' Associazi-
one (Trimestrale.)
Franchi 6.

Ἀριθ. 2.

Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνός.
Αἱ Συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὴν
Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος. Ἡ
τιμὴ τῆς συνδρομῆς Δρ. 4. 1/2
κατατριμηνίαν διὰ τοὺς ἐντὸς
τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Διὰ
τὰ Τουρκικὰ κράτη Δρ. 6. Διὰ
δὲ τὰ Εὐρωπαϊκὰ Φρ. 6.

IL MISOBARBARO

Ο ΜΙΣΟΒΑΡΒΑΡΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

SIRA 30. Novembre. 1837. ΕΡΜΟΠΟΛΙΣ, 18. Νοεμβρίου.

(Paleografia). Segue l'articolo Creta.
III.

Lusingò il lieto annunzio. Giunto pareva all'ansie,
alle dubbiezze il suo termine. Parea lo trafitte di tan-
ti piagati guerrieri non avessero più lungamente a stil-
lare; Parea li destini di tante bellicose Contrade and-
rebbero una volta fissati; pareva finalmente che Grecia
— se non senza languo sospetto — potrebbe almeno
fiatare senza propinquo terrore. Ma tale invece sortir
doveva il final risultato di quella mai sempre memo-
randa di Navarino battaglia che — intiepidito il Gal-
lo, corrucciato il Britanno, valicato lo Slavo vincitore
il Danubio — gli interessi di Grecia, dell'umanità, del-
la Civilizzazione, del Mondo avessero (pare) a dispa-
rire di scena, a ceder loco a discrepanti interessi, a rag-
giri d'astuti, a furori di parte; stante che l'Ellenico
pupillo per li suoi stessi tutori negletto e abnegato
videsi poi sacrificato e posposto allo infedel Maomet-
tano, al barbarico impero Ottomano — sordido scaffale
in ruina sostenuto a forza di caviglie e di chiodi riba-
diti in S. * J. * *

Obliqua ragione per cui l'Europa politica creda, creder
finga, o credere far voglia all'indispensabile plenilunio
di questa mazzaluna perigea; nonchè al formidabile
militare apparato ed insigne incivilimento dei Turchi
non vorrassi, in Opera didattica come questa, appura-
re. A richiamo piuttosto della Letteraria Europa (ossia
della Letteraria Reppubblica), a reffrigerio e balsamo
d'oscillanti ferite, a speranza e conforto de Tessali,
Epiroti, Cretensi e Ionj fratelli si andrà per noi di trat-
to in tratto comprovando il contrario.

Chè, ove sciami di prezzolati mitografi, più che dal-
lo imperio della Verità, tantalizzati dall'oro, il duro o-
recchio al lamento delle vittime percluso al cuore,
altro nulla delle afflitte Regioni tranne l'apologia de

(Παλαιογραφία.) Συνέχεια τοῦ ἀρθροῦ Κρήτη.
Γ.

Καθεὶς ὑπεβελγόμενος εἰς τὴν χαρτυιὰν ἀγγελίαν, προεμάν-
τευε τὸ τέρμα τῶν γεναγμῶν καὶ τῆς ἀδεξιότητος. Ἐφαίνετο
ὅτι αἱ αἰμορροχοῦσαι πληγαὶ τοσούτων πολεμικῶν ἤθελον ἰαθῇ,
καὶ ἡ τύχη τοσούτων ἐπλοτέρων ἐπαρχιῶν ἤθελον ἀποφασισθῇ
ὀριστικῶς, καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους, χωρὶς διςαγμοῦ ἡ Ἑλλὰς ἤθελε
τοῦλάχισον ἀναπνεῖν ἡσυχίαν. Ἀλλὰ, κατὰ δυστυχίαν, τοικύτη
ἔπρεπε νὰ ᾔναι ἡ ἔκθασις τῆς διὰ παντὸς ἀξιωματικότητος ἐ-
κείνης ναυμαχίας τῶν Ναβαρίνων, ἥτις τὸν μὲν Γάλλον ἀψυχῆ-
σασα, τὸν δ' Ἀγγλον διερεθίσασα, καὶ τὸν δὲ Σλάβον ἐπαναγα-
γοῦσα πέραν τοῦ Δουναβίου νικητὴν, ἔμελλε νὰ σβύσῃ τὰ συμ-
φέροντα τῆς Ἑλλάδος, τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ
τοῦ ἡμισφαίριου, διὰ νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀντικρουόμενα συμμέ-
ροντα, εἰς Μακεδανισμοὺς ῥαδιούργων, καὶ εἰς παραφοράς φα-
τριῶν, διὰ τὰ ὅποια, ὁ ὑποκτενόμενος Ἕλλην ἐγκαταλειμ-
μένος καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου του κηδεμένου, ἶδεν ἐκυτὸν θύ-
μω, καὶ δεῦτερον τιθέμενον, μετὰ τὸν ἄπιστον Μωχμεθανόν, με-
τὰ τὴν βέρβερον Ὀθωμανικὴν Ἡγεμονίαν, οἰκιδόμημα σαρκω-
μένον καὶ κλονιζόμενον, τὸ ὅποσον ὑπερῆρξεν εἰς δυνάμει πασσά-
λων καὶ καρχήνων χαλκισθέντων εἰς 2. * * * 1. * * *

Μετὰ τὴν εἰρηθῇ τοῦ νὰ διίσχυρισθῶμεν διὰ τοῦ διδασκτικοῦ
τούτου συγγράμματος νὰ ἐμβελύνωμεν εἰς τὰς ὑψηλὰς αἰτίας
διὰ τὰς ὅποιας ἡ πολιτικὴ Εὐρώπη νομίζει, προσπειεῖται, ἡ ἐ-
πιδεικνύει ἀνγκαίαν τὴν πανσέληνον τοῦ ἡμισελήνου περιγείου,
φοδερὰν τὴνδύναμιν, καὶ ὑπέρμετρον τὸν ἐκφυγενισμὸν τῶν Τούρ-
κων, διότι τοῦτο εἶνε ἀλλότριον τοῦ καθήκοντός μας, πρὸς ἀπε-
ξανάτησιν δὲ μᾶλλον τῆς πεφωτισμένης Εὐρώπης (ἥτοι τῆς
τῶν πεπαιδευμένων κοινωνίας), καὶ πρὸς ἀνάψυξιν καὶ βάλα-
μον τῶν ἐσπαιρόντων τραυμάτων, καὶ πρὸς παραμυθίαν καὶ ἐμ-
ψύχωσιν τῶν ἀτυχῶν ἀδελφῶν Θεττῶν, Ἡπειρωτῶν, Κρητῶν
καὶ Ἰωνῶν, θέλομεν ἀποδείξει βαθμὴδὸν τὸ ἐναντίον. Καὶ ἐὰν
σημῆνος μισθωτῶν μυθογράφων, ἐλκομένων μᾶλλον ἀπὸ τὸν χου-
σὸν, παρὰ ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας, καὶ φραττόντων τὰ ὦτα
καὶ τὴν καρδίαν εἰς τὸν κλαυθμὸν τῶν θρημάτων, δὲν ἐξοῦσαν,

Τύπος τοῦ Σ. Σιδωραγοῦ, Ρετ. Α. Σιδωραγοῦ, Σ. Οἰκουμένη Νεφέας, Σ. Οἰκουμένη

Τύπος τοῦ Σ. Σιδωραγοῦ
Ἐξήντα οὐρανοῦ 1832

424
1-2
N.º 1. 2

Il Giornale Comparirà
due volte al mese. — Le As-
sociazioni si ricevono alla
Direzione del Giornale in
Sira. — Prezzi d' Associazi-
one (Trimestrale.)
Franchi 6.

Ἀριθ. 1.

Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνός.
Αἱ Συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὴν
Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος. Ἡ
τιμὴ τῆς συνδρομῆς Δρ. 4 1/2
κατατριμηνίαν διὰ τοὺς ἐντὸς
τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Διὰ
τὰ Τουρκικὰ κράτη Δρ. 6. Διὰ
δὲ τὰ Εὐρωπαϊκά Φρ. 6.

IL MISOBARBARO

Ο ΜΙΣΟΒΑΡΒΑΡΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

SIRA 1. Novembre. 1837. ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ, 20 Ὀκτωβρίου.

(Paleografia)

L'antica Creta.

All' Arcopagita KLONARIS
dell' Ellenica Astrea luminare e decoro.

I.

D' Isole regina, Isola impareggiabile Creta: ed ah! non a Creta è sol dovuta la Grecia, dovuta a Grecia e necessaria è la Creta. Qual diadema e barriera, tra l' Arcipelago locata e il Carpazio ed il Libico mare ah! invano a uqual chè presso divarco dai tre Continenti l' eterno elettrismo e la vasta ala sprigicna.

L' innocuo suolo (meraviglia a vedersi) nulla immansueta belva, verun rettile venenoso non produce od alligna: non chiomati leoni, o maculate pantere perterrenti al diurno ruggito; non jene efferrate, o famelici lupi attristanti al notturno ululio; non dispiciati insetti vibranti gli aculei mortali, non angui insidiosi striscianti le lubriche spire.

Ampli e tutelati seni frastagliano ad Arto il portuoso suo circo, limpidissime vene zampillano alle aeree pendici, ridolenti paschi crescono alle irrigate vallee, Palladie piante e sempreverdi laureti frondeggiano alle declivi colline; spontaneo il dittamo vulnerario, spontaneo il rovo dioneo; spontanee le bottaniche piante e li fiori i più peregrini ed eletti germogliano alla benigna atmosfera: Il diaframma del monte (qual altro Appennino) parallelo digrada alla bimare costa. Culmina centrale dall' alto l' Ida nevoso.

E dall' Ida la volcanica fiamma, e l' Arco dell' Iri, variopinta foriera di pace fra la concitata natura e il trepidante figlio dell' Uomo, Deucalion superstita, alloraquando—per remota Cataclisi combusti e sommersi — riemergevano con esso l' uman germe novelli all' Esperie i suoi lidi! . .

(Παλαιογραφία.)

Κρήτη.

Τῷ Προέδρῳ τοῦ Ἀρείου πάγου Κ. ΚΛΟΝΑΡΗ,
διαπρέποντι κίσμῳ τῆς Ἑλληνικῆς Θέμιδος.

Α'.

Νήσων Βασίλεις, Νήσοι περιμάχητος ἡ Κρήτη. Ἀλλ' οἶμοι! ὅχι μόνον ἀνήκει εἰς αὐτὴν ἡ Ἑλλὰς, ἀλλ' ἀνήκει καὶ ἀναγκαῖοι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Κρήτη. Ὡς διαδῆμα καὶ προμαχὼν κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἀρχιπελάγους, καὶ τῆς Καρπαθίας καὶ Λαδοικῆς Θαλάσσης, ἐξίσου τῶν τριῶν Ἠπείρων ἀφίσταται κατὰ μέκος ἐκτεινομένη.

Τὸ ἀγνὸν ἔδαφός της (θαῦμα ἰδεῖσθαι!) οὐδὲν τῶν ἀνημέρων θηρίων, οὐδὲν τῶν ἰσοδύλων ἐρπετῶν, οὐδὲ γενναῖα, οὐδὲ τρέφει οὐχὶ χαιτήεις λέοντας, οὐχὶ σιγμοφόρους Πάνθηρας, διὰ τὸ ἡμερινὸν βρόχημα τρομερωτάτους, οὐχὶ ταύνας ὑπεραγρίους καὶ λύκους λιμώττοντας, διὰ τὸν κατὰ νύκτα ὀλοθυγμὸν ἐπαχθεῖς, οὐχὶ ἀπηνῆ έντομα θανάτου κέντρα ἐκπέμποντα, οὐχὶ ὄφεις ἐπιβούλους σπειρηδὸν ἔρποντας.

Εὐρεῖς καὶ ἀσφαλεῖς κόλποι σολίζουσι πρὸς Ἀρκτον τὸν λιμηνώδη κύκλον της, καθαρῶταται πηγαὶ ἀναθρύουσιν εἰς τὰς ἀερίους βάχεις τῶν ὀρέων της, ἀφθονοὶ ἔσοκαὶ ἀναφύονται εἰς τὰς ποτιζομένας κοιλάδας της, παλλάδια φυτὰ καὶ ἀειθαλεῖς δάφναι περικοσμοῦσι τοὺς κατωφερεῖς γεωλόφους της αὐτοφύες τὸ τὰ τραύματα θεραπεῖον δίκταμον αὐτοφύες τὸ Ἰδαῖον μῦρον αὐτοφύη βότανα φυτὰ καὶ ἄνθη ἀλλοδαπῇ καὶ ἐξαιρετα εἰς τὴν εὐκρατὴ θάλλουσιν ἀτμοσφαῖραν της τὸ τοῦ Ὄρους διάφραγμα (ὡς ἄλλο Ἀπεννίνον) παραλλήλως διεκτείνεται εἰς τὴν διθάλαπτον ἀκτὴν· κορυφούται δὲ ὕψηλὴ εἰς τὸ κέντρον ἡ νιφόεσσα Ἰδῆ.

Καὶ ἐκ τῆς Ἰδῆς ἀνεφάνη ἡ Ἥφαίστιος φλόξ, καὶ τὸ Τέξον τῆς Ἰριδος, πολύχρωμον σημεῖον εἰρήνης μεταξὺ τῆς τεταραγμένης φύσεως καὶ τοῦ ἐντρόμου νιοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐπιζήσαντος Δευκαλίωνος, ὅταν, ἀπὸ μακρὸν κατακλυσμὸν συναποτεφρωμένοι καὶ ὑποδρύχοι, συνεξεκλύχοντο μετὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος, νέοι εἰς Δύσιν οἱ αἰγυζαλοὶ της! . .

E dall' Ida la fiamma dell' ira, e la sacra del genio
villà, etereo dono e dote immortate à mortali, mara-
glia futura e contrasto di attività e di luce alle cie-
genazioni dell' alba, eternanti nelle mura di Babilonia
di Menfi la superstizione le tenebre; . . . lo scettro
e la verga de' Faraoni, de' Magi, dei despoti, dei sacer-
doti. . . e di Satanno. . . sull' Asia.

— E tu, o semenzajo di leprosi e interdetti, non po-
lo ancora di Giuda e di Dio, nè purgato pur anco e
terso dell' originaria tua scabbia, piegavi tu allora
la schiavitù e alle percosse la proterva cervice, e il
dolore in Mesrahim manducavi e le cepe, agli altissimi
secreti non conscio, nè vaticinante tampoco per fola
alla Promessa terra, al Deserto, alla Manna! —

Versavan le Esperie, versava Italia ed il mondo, nella
più fitta caligine ravvolte: non aveva Europa, non che
rinomanza, nome; e già quest' isola prefavorata nei se-
coli n' andava per umanità per valore, per discipline per
arti, per monumenti e delubri, per riti e per leggi dis-
tinta. La Ellada stessa cui vuolsi, non so a qual certez-
za, per esotici coloni dirozza e ammansita, non poteva
ella dirsi gran fatto dall' impeto ferino, e dalla opaca
nebbia de' suoi favolosi stadj disgombrata, laddove, all'
orizzonte di questa, aurora riflettevasi e lustro de' tem-
pi positivi ed eroici; e li supremi Eroi fra Cretensi vali-
carono Numi superni a' Pelasgi.

Quindi del social patto l'idea, e di suavi alletta-
menti agli umani i preludj, e le prime de' Coribanti ar-
monie, e li primieri vagiti di Giove lattante, di Giove
pastore di Popoli e armipossente Sire di brandi sulla
terra; aggiunto e adorato poi regnatore sui numi, e al-
titonante Signore sui fulmini in Cielo; quindi (or esa-
gerando la fama, or d' allegorico velo più bella l'a-
dombrando i Poeti) e di mortali impopolato l' Olimpo,
e d' Olimpj la terra; e Minosse re giusto e legislatore in
Cnosso e giudice immortale e inappellando in Eliso;
e l'osceno non creduto adulterio e la taurigena prole
di Pasifae; e l'opra portentosa e l'inventa prima vela
per Delalo; e il tributo prelevato sulle borgate dell' At-
tica (che Atene ancor non era); quindi Tesco liberato-
re e Arianna e Bacco e gli Imenei di Nasso, e le Me-
tamorfosi d' Egioco, e l' Egizia rapita Vergine, ed il cul-
to alla Grecia, il Nome conseguito all' Europa.

Tale era, e restò la natura e l'Empiro; e tale — fin-
ché rio servaggio o morte intelletto, virtù non ispenga-
no e vita, — tale vive e vivrà inestinguibile e cara la
reminiscenza, il compianto, l'amore dell' antichissima
Creta, della Culla degli Dei, de' semidei, degli Elleni!

II.

Famosa per illustrazioni mitologiche: per istoriche
illustrazioni famosissima; degna fra tutte che furono,
degnà di vita immortale sì Tu, o Deipara Madre, dopo
il volvere delle mille Olimpiadi, dall' apice sommo di
gloria, all' imo baratro delle umane miserie precipitan-
de traboccavi! . . . Te, donni del Mondo, i Romani:
Te Saraceni, Te Vandali: Te Genovesi e Veneti regna-
rono immeritata a vicenda; a vicenda nel conculcato

Καὶ ἐκ τῆς Ἰδῆς ἡ φλόξ τῆς ὀργῆς, καὶ ὁ θεὸς τῆς μεγαλοφυΐας
σπινθήρ, δῶρον οὐράνιον καὶ προτέρημα ἀθάνατον εἰς τοὺς θνη-
τοὺς, θαῦμα μέλλον, δραστηριότητος καὶ φωτὸς ἀγὼν πρὸς τὰ
τετυφλωμένα ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς, εἰς τὰ τείχη τῆς Βαβυλῶνος
καὶ τῆς Μίμφεως, διακρινόμενα τὴν δεισιδαιμονίαν, τὸν ζόφον
τὸ σκῆπτρον καὶ τὴν ῥάβδον τῶν Φαραίων, τῶν Μάγων, τῶν
Δεσποτῶν, τῶν Ἱερέων. . . καὶ τοῦ Σατανᾶ. . . ἐπὶ τῆς Ἀσίας.

— Καὶ σὺ, σπορὰ λεπτῶν καὶ ἀλιτρῶν, οὐκέτι λαὸς τοῦ Ἰούδα
καὶ τοῦ Θεοῦ, οὔτε εἰσέτι ἀγνισθεῖσα καὶ καθαρισθεῖσα ἀπὸ τῆς
ἐποίαν εἶχες ἐκ γενετῆς σου λώβην, ὑπέκλυπες σὺ τότε εἰς τὴν
δουλείαν καὶ εἰς τὰς πληγὰς τὸν ὑπερήφανόν σου αὐχένα, καὶ τὸ
ἄλγος εἰς Μεσράϊμ κατεδρόχθιζες ὁμοῦ μὲ τὰ κρόμμυα, τῶν θείων
θεσπισμάτων οὔτε συνειδυῖα, οὐδὲ ὅλως προμαντεύουσα ἢ ὄνειρο-
πωλοῦσα τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, τὴν Ἐρημον, τὸ Μάννα!

Ἐκαλύπτετο ἡ Ἑσπερία, ἐκαλύπτετο ἡ Ἰταλία, ὁ Κόσμος
ὅλος, ἀπὸ βαθυτάτης ἀμαθείας ἀχλὺν ἡ Εὐρώπη δὲν εἶχε (δὲν
λέγω κλέος), οὐδ' ὄνομα· ἀλλ' ἡ Κρήτη, τὸ μέλημα τῶν αἰώνων,
διέπρεπε κατ' ἀνθρωπισμὸν, παιδείαν, τέχνας, μνημεῖα, ναοὺς,
ἔθνη καὶ νόμους. Ἡ Ἑλλάς, ἥτις (ἀγνοεῖται ἐπὶ τίνι λόγῳ βεβαι-
ότητος) νομίζεται ἀπὸ ἀλλοθηνεῖς ἀποίκους ἡμερωθεῖσα καὶ πο-
λισθεῖσα, ἡ Ἑλλάς δὲν ἠδύνατο νὰ καυχηθῇ τόσον ἐλεύθερος
ἀπὸ τὴν θνητῶν ἀγριότητα, καὶ ἀπὸ τὴν ζοφώδη ὁμίχλῃ τῶν
μυθῶν αἰώνων τῆς, ὅταν εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Κρήτης ἦως καὶ
φῶς ἀντανάκλατο τῶν θετικῶν καὶ Ἡρωϊκῶν χρόνων· καὶ οἱ ὑ-
πέρτατοι Κρήτες Ἡρώες, διέθεσαν ὕψιστοι θεοὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Ἐντεῦθεν προήλθε ἡ ἰδέα τῆς κοινωνικῆς συνθήκης, καὶ
τὰ προοίμια τῶν ἐκ τῆς διανοίας ἡδονῶν τῶν ἀνθρώπων, καὶ αἱ
πρῶται τῶν Κορυβάντων ἀρμονίαι, καὶ οἱ πρῶτοι κλαυθμηρισμοὶ
τοῦ θηλάζοντος Διὸς, τοῦ Διὸς παιμένος τῶν λαῶν καὶ κρα-
ταιστάτου Βασιλέως εἰς τὴν ὕρῃλιον, λατρευθέντος ἔπειτα ὡς
κρατίστου τῶν θεῶν Ἀνακτος καὶ ὑψιβερέμετου κυρίου τῶν
κεραυνῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς· ἐντεῦθεν (νῦν μὲν ἡ φήμη αὐ-
ξάνουσα ταῦτα, νῦν δὲ οἱ Ποιηταὶ κοσμοῦντες αὐτὴν μὲ ἀλληγορι-
κὸν τι κάλυμμα) ἀπὸ θνητοῦ μὲν ὁ Ὀλυμπος, ἡ δὲ Γῆ ἀπὸ Ὀλυμ-
πίους ἐπληθύνετο καὶ ὁ Μίνως Βασιλεὺς δίκαιος καὶ Νο-
μοθέτης εἰς Κνωσσὸν, ἀθάνατος δὲ καὶ ἀνέκλητος Δικαστὴς εἰς
τὰ Ἥλύσια, καὶ ἡ αἰσχρὰ ἀπίστευτος μοιχία, καὶ ἡ Ταυρογενὴς
γέννη τῆς Πασίφαις, καὶ ὁ Λαβύρινθος καὶ τὰ πρῶτα εὐρεθέντα
παρὰ τοῦ Δαιδάλου Ἰξία, καὶ ἡ διδομένη ποινὴ ἀπὸ τὰ Ἀτ-
τικὰ προάγια (καθὸ Ἀθηναὶ ἀκόμη δὲν ἦσαν)· ἐντεῦθεν ὁ Θεο-
σεύς ἐλευθερωτὴς, καὶ ἡ Ἀριάδνη καὶ ὁ Βάκχος, καὶ οἱ αὐτῶν
ἐν Νάξῳ Ὑμέναιοι, καὶ αἱ μεταμωρφώσεις τοῦ Ἀγίοχου, καὶ ἡ
ἀρπαγὴς Αἰγυπτία παρθένος, καὶ ἡ κατὰ τὴν Ἑλλάδα λατρεία,
καὶ τὸ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Εὐρώπην ὄνομα.

Τοιαύτη ἦτο καὶ ἔμεινεν ἡ φύσις καὶ ὁ οὐρανός, καὶ τοιαύτη
ἐνέσω τυραννία ἀποτρέπαιος, ἡ θάνατος, διάνοιαν, ἀρετὴν
καὶ ζωὴν, δὲν ἀποσείσουσιν, τοιαύτη ζῆ καὶ θέλει ζῆσει ἀνεξά-
λειπτος καὶ ποθεινὴ ἡ ἀνάμνησις, ἡ συμπάθεια καὶ ὁ ἔρως πρὸς
τὴν ἀρχαιοτάτην Κρήτην, τὴν Ἑστίαν τῶν θεῶν, τῶν ἡμιθέ-
ων, τῶν Ἑλλήνων!

B.

Περικλῆς δι' ἐνδόξους μυθολογίας, δι' ἐνδόξους περικλει-
στάτη ἱστορίας, ἀξία μεταξὺ ὅλων ζωῆς ἀθανάτου, καὶ σὺ, ὁ Θε-
ογεννήτειρα Κρήτη, μετὰ τὴν περίοδον τῶν χιλίων Ὀλυμπιάδων,
ἀπὸ τὸν ὕψιστον τῆς δόξης κολοφῶνα, εἰς τὸ καταχθόνιον τῶν ἀν-
θρωπίνων ἀθλιότητων βάραθρον κατακρηνηζομένη ἐπιπτες! . . .

Σὲ, οἱ Κοσμοκράτορες Ῥωμαῖοι, Σὲ Σαρακηνοὶ καὶ Οὐάνδαλοι,

quando Crammèr e Rè Arrigo tracannavano sangue? — Insta Creta. — Intimasi appena all'Odrisio druce il divorzio, ecco l'egizio proco è assunto al Creten-connubio. Le aralie curvilune sostituiscono le curvilune Ottomane sui Minereti di Candia (Eraclea). Le Trisulche egiziane luccicanti corruseano e imberbate in Cidonia di fronte alle inglesi trisulche su l'opposta Citera. Potrà l'Eleutero lacono pastore da Mafio Promontorio rifflesse contemplare al terso specchio dell'onde le incendiate convali! Potrà il vendemmia-
ore di Thira allumare non lontane le tede alle esequie dei fraterni feretri!

IV.

Già, già nuovo editto di turchescha tiramide intima alle Isole, fra Cristiani, le Cerne. Piangono padri caciuti. Piangono madri deserte! Fuggite, o biendi garzoni, fuggite o spose, Amanti indivise fuggite! Riparate al novello Scetere. . . Difilate, difilate in Atenè! Non l'infantile età, non la virile andrà esentata, o l'adulta. — Ressa, ressa sia questa. — Proscelinino gli arcigni Visir sul venerato Firmano e li turlanti e le Larbe; ed alle scuri, agli scherani in lor violenza s'apprestino. Che se l'aperta violenza, gli scherani e le scuri non ben fruttassero con gli Sfachiati e con Creta, — di Signore molvagio, Consiglier più malvagio — non manchi le subdole arti, i bugigatti a suggerire e le frughe. Zoppo come Vulcano, bipesope come Giano, filargiro come Pluto e Rotschild — Semigallo, semigreco, levantino in complesso, l'Echim Easci (Primo medico) è questi di Mustafà Bascià Governatore di Candia. Suo. . . Suo interprete favorito, suo Caimacan, e. . . E dunque le ferrate zampe e i Sicofanti a cavallo calpesteranno la zolla, la sacra zolla di Creta? E la ossa, le ossa dei prodi biancheggianno insepolti? Ed i figli, i figli dei prodi, derelitti ed inermi, ingrosseranno, tratti gregarj, all'Egitto le mercenarie caterve? E, — peggiore di morte, o subiranno l'oltraggio o incontreranno — guiderdone supremo di virtù insecondata, di valor disperato — la morte? — O Creta, Creta! O Cretensi! Come Parga tradita, come i Parghioti venduti, la sorte vi si prepara di Parga! Più ipocrita, ma non meno efferato di Ali Tepelèn, la vi prepara Mehemèt Ali da Cavalla gran Bassà e Dittatore anzi gran boja d'Egitto.

O Isola cadrai! E cadrai, e Tu Ellàda guerriera!

Ma non cadrai senza gloria. Sarà eterno il tuo nome. Come quello di Roma, sopravvivrà alla tua ruina, a tuoi roghi il tuo nome.

Cadrai, e al tuo cadere mille gemiti alzeranno a dolerti, mille voci alzeranno a cantarti: ma non un sol braccio a vendicarti non s'alzi! . . .

Piacque alla sorte, piacque a chi regge del sordo mare le sorti attutir entusiasmo col metro, bilanciar gloria con imprestito ed obolo.

Anatema alla sorte! anatema a cui regge del sordo mare le sorti!

A chi attuta entusiasmo, entusiasmo Cristiano. . .

A chi procusta nel perentorio suo letto, torso reluctant ed inforne, la microgreca novella. . .

A chi defrauda nel suo miglior nerbo le file dell'ellenica Falange. . .

A cui l'oste ed il corno rafforza dei Larbari. . .

A cui carpia le Sette isole. . .

A chi abnegò molte Chiese. . .

A cui millanta l'Imprestito. . .

A chi rinfaccia l'Obolo. . .

Anatema! Anatema! * * *

(Seguirà). —

τὰς ἐπτὰ Ἐκκλησίας! . . . κατὰ τοῦ καυχωμένου διὰ τὸ δάνειον,

κατὰ τοῦ ὑπειθυμίζοντος τὸν ὀβολόν. . . ἀνάθεμα! ἀνάθεμα!

ἀνάθεμα! (ἀκολουθεῖ). —

ἐθριάμδευον δὲ αὐτ' αὐτῶν ἡ ἀπερσασία καὶ τὸ βασιλικὸν σκάνδαλον, ἐπότε Κράνμερ καὶ Ἀρρίγος ὁ Βασιλεὺς, ἔχονον ποταμὸν καὶ ἐπίνον τὸ ἀνδρώπιον αἷμα; . . . Περί δὲ τῶν κατὰ τῆς Κρήτης; Μόλις διακοινοῦται ἡ διάλευξις εἰς τὴν ἄρπαγα τῆς Θράκης, καὶ ὁ Αἰγύπτιος μοιχὴς, εἰσάγεται εἰς τὴν Κρητικὴν θάλαμον. Ἡ δὲ Ἀραβικὴ ἡμισέληνος διεδέχεται τὴν Ὀθωμανικὴν εἰς τοὺς Μινάρηδες τῆς Ἡρακλείας. Τὰ δὲ Αἰγυπτιακὰ ὅπλα ἀσφράπτοντα εἰς τὴν Κυδωνίαν (Χανιά), ἴσανται ἀνενόχλητα ἀπέναντι τῶν εἰς τὰ Κίθηρα Ἀγγλικῶν πυροβόλων. Θέλει δυνήθῃ δὲ νὰ θεωρήσῃ ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλακιά ὁ Ἐλευθερολάκων ποιμὴν ἀντανάκλῳσας εἰς τὸ ἔσυχον κύμα τὰς κεκαυμένας πεδιάδας τῆς Κρήτης! Ὁ δὲ Θηραῖος τρυγητὴς, εὐκόλως θέλει δυνήθῃ νὰ ἀνάψῃ τὰς ἐπικηδεῖους δάδας διὰ τοὺς ἀπέναντι ἀδελφεοὺς τοῦ Κρήτας!

Δ'.

Ἡδὴ νέα διαταγὴ τῆς Τουρκικῆς Ἡγεμονείας προσάξει τὴν βιαίαν ἀπογραφὴν τῶν ῥυγιάδων Ἑλλήνων! Θρηνοῦσι γέροντες Πατέρες! κλαῖουσιν ἀπρηγόρητοι καὶ ἔρημοι Μητέρες! . . . Φύγετε, ὦ Νεοί! . . . φύγετε Νύμφαι! . . . Ἐρωμέναι ἀχώριστοι! . . . φύγετε! ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὴν τόπον τοῦ θανάτου. . . προσρέξατε εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸν νέον Σωτήρα προσρέξατε, ὅς τις σὰς προσφέρει ἄσυχον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μὴ μείνητε ἐπίσω, διότι οὔτε ἀνῆσος, οὔτε ἐνῆλιξ θέλει διαφύγει τὴν ἐρῆν. . . εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Ἑλλάδα, θέλετε εἰσεῖν ἀσφαλεῖς καὶ ἐλευθεροί.

Ἄς προσκυνοῦν οἱ ὑπέδουλοι Βεζίραι, καὶ τὰ σαρκικά των, καὶ τὰ γένειά των, τὸ Σεβαστὸν Φερμάνι, καὶ ἄς προετοιμαθοῦν νὰ μεταχειρισθῶσι τοὺς πελέκει, τοὺς δημίους καὶ τὴν βίαν. Καὶ ἐὰν ἡ φανερά βία, οἱ δῆμιοι καὶ οἱ πελέκει, δὲν ἔθελον ἐπιτύχει κατὰ τῶν Κρητῶν, κατὰ τῶν Σφακιωτῶν, ἃς μὴ λείψῃ ὁ τοῦ ἀχρείου Διοικητοῦ ἀχρεΐτερος Σύμβουλος, νὰ τὸν ὑπαγορεύσῃ τὰς κρυφὰς τέχνας, τὰς ἐπιβουλὰς, τὰς ἐνέδρας ὁ χωλὸς, ὡς ἄλλος Ἡραΐος, δυσπρόσωπος ὡς ὁ Ἴανός, φιλάργυρος ὡς ὁ Πλούτων καὶ ὡς ὁ Ροτοχίλδ, ἡμιγάλλος, ἡμιέλλην, ὁ Τοῦρκος ὄλος, Ἐκίμ Μπασσὴς, ἥτοι Ἀρχιατὴς, τοῦ Μουσῆφ Πασᾶ Διοικητοῦ τῆς Κρήτης, ὁ καὶ εὐνοούμενος, καὶ πικρὸς Διερμηνεὺς του, καὶ Καϊμακάμης του, καὶ. . . Ἐκίμ λοιπὸν αἱ μὲν πεταλωμένοι ὅπλα, καὶ οἱ συκοφάνται ἔφιπποι αἰωνίως θέλουν πατεῖ τὸ ἔδαφος, τὸ ἱερὸν τῆς Κρήτης ἔδαφος! τὰ δὲ ἐς τῶν Ἡρώων ὑδρικτικῶς διεσκορπισμένα, αἰωνίως θέλουν ὑπάρχειν ἄταφα, τὰ δὲ τέχνα τῶν Ἡρώων τούτων δυσυχή καὶ ἀπροσάλευτα θέλουν ἐπάγεσθαι εἰς τὸ ἔξῃς εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ μισθωτὰ εἴδη, καὶ θέλουν ὑπομένει τὰς χείρονας τοῦ θανάτου ὕβρεις, καὶ τοὺς ἐνειδισμοὺς, καὶ θέλουν ἀπαντήσῃν ὑπερτάτην ἀνταμειβὴν τῆς ἀπαραδειγματίσου ἀρετῆς καὶ γενναιότητος, τὸν θάνατον; . . . Ὁ Κρήτη! Κρήτη! ὦ Κρήτες! ὡς ἡ Πάργα προδομένη, ὡς οἱ Παργαῖοι πεπωλημένοι, τὸ πεπρωμένον τῆς Πάργας σὰς ἀναμένει, καὶ τοιαύτην τύχην σὰς προετοιμάζει ὁ ὑπουλότερος μὲν, ὅχι δὲ ὀλιγώτερος θρηωδέστερος τοῦ Ἀλῆ Τεβελὲν Πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων, Μεχμέτ Ἀλῆς τῆς Καβάλας, μέγας Πασᾶς, Δικτάτωρ, καὶ Δῆμιος τῆς Αἰγύπτου!

Ὁ ἱερά Νῆσος, θέλεις πῆσαι! . . . καὶ μετὰ σοῦ καὶ ἡ πολεμικὴ Ἑλλάς! . . . Ἀλλὰ δὲν θέλεις πῆσαι ἄδοξος, τὸ ὄνομά σου θέλει μείνει ἀθάνατον, ἀθάνατον ὡς τὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὰ εἰρεπιά σου, εἰς τὴν κόνιν σου! Θέλεις πῆσαι, καὶ εἰς τὴν πτώσιν σου μύριοι θρῆνοι θέλουν σὲ συνθρηνῆσαι, μύριοι ὕμνοι θέλουν σὲ ἐξυμνήσῃ, ἀλλ' μηδενὲς βραχίων δὲν θέλει ὑψωθεῖ νὰ σ' ἐκδικήσῃ.

Ἦρσεν εἰς τὴν τύχην, ἤρσεν εἰς τὴν διοικοῦντα τῆς κωφῆς θαλάσσης τὴν τύχην, νὰ καταθλίψῃ ἐνθουσιασμόν μὲ τὸ μέτρον, νὰ ἐμπορεύεται τὴν δόξαν τῶν ἐθνῶν μὲ τὰ δάνεια, καὶ μὲ τὸν ὀβολόν!

Ἀνάθεμα κατὰ τῆς τύχης! ἀνάθεμα κατὰ τοῦ θαλασσοκράτορος. . . κατὰ τοῦ διοικοῦντος τῆς κωφῆς θαλάσσης τὴν τύχην. . .

κατὰ τοῦ καταθλίβοντος Χριστιανικὸν ἐνθουσιασμόν! . . .

κατὰ τοῦ ἀκρωτηριάζοντος ἐντὸς μικρῶν καὶ περιορισμένων ὄριων τὴν ἀρτιγέννητον Ἑλλάδα! . . . κατὰ τοῦ ἀφαιροῦντος

δαλίως τοὺς ἀνδρειότερους μαχητὰς τῆς Ἑλληνικῆς Φάλαγγος! . . .

κατὰ τοῦ ἐμψυχώνοντος τοὺς ἀπίστους Τούρκους! . . . κατὰ

τοῦ ἄρπαγος τῶν ἐπτὰ Νήσων! . . . κατὰ τοῦ ἀπαρνούμενου

uo manto, ne' palpitanti lacerti, infissi, rinfissi gli ar-
figli. — Cui già mal capiva la gleba, ove il milione de'
felici abitanti? — annientato. — Cui già Omero eter-
nava, ove le Ecatempoli tue? — Sparvero e non son
più! . . .

Memorabile non meno, e più diuturno di quello di
Troja, l'assedio di Candia, e l'oppugnazione quinqu-
ustre, e le venti miriadi degli estinti chi ignora? San-
guinoso trofeo al furore Ottomano e alla pertinace pe-
rizia di Visir Kiupurli cadeva stremata agli autunna-
equinozi del 1669; e, omai di regina fatta brulla ed
ancella mirò la Cronologia dell'Egira arrogare ben 167.
de' suoi anni lunari, e di non interrotto dominio su i
trionfati baluardi, mentre all' orgie notturne delle
Neomenie del Bayram lo stupido settator del Corano
gavazzava sulle squallenti ruine. Ecclissata in Sezzajo
al comico Padiscia la sua stella, compie ora il settennio
che il rubellante Satrapa dell'Egitto l'abbranca nel
suo metacarpo di ferro.

Invasa nelle sostanze, negli altari, nelle vite; imme-
serita, profanata, sovversa; eppur avventurosa ella
poteva chiamarsi chè una vivente reliquia del suo an-
tico splendore rinchiusa in suo grembo. Nei Bianchi
Monti di Leuka peservato il vestigio del puro sangue
Cretense. Indipendente preservato ed armato, comechè
seppe anzi che sè stesso disarmar il nemico; più del ne-
mico disprezzare la morte.

Così, all' indefessa difesa e agli inefficaci conati de-
luso, non isdegnava il vincitor numeroso dei Campi
scendere il primiero alle tregue e agli accordi cogli scar-
si Sfachiati, Pelasgia prole, novelli — non vinti —
Titani.

Une futile regalia di congelata linfa si fu l' extraor-
dinario balzello, o Miri a disalterare l'arsura dei Pas-
cia cupidissimi; un omaggio autunnale di primiticcie
Castance fu il derisorio tributo, Capitazione o Karatc
a disacorbare la bile della Fulgidissima Porta.

O Sfachia! Candida in tuoi rialti la neve: più candi-
do in tuoi pascoli il gregge. Inaccessibile l'aquila alte-
ra in suo volo: più inaccessi i tuoi figli in lor nido.

Poveri i padri non pingue retaggio di supellettili e d'
oro; ma il ruvido sajo, l'ortodossa Credenza, il magna-
nimo ardire legarono, censo onorato, a' nepoti. 'Ata-
mantei, severi i costumi, dorico, lindo l'idioma, dori-
che, virginali le forme. Eroica la foggia, armate le
danze, ospitali le mense, austero il cipiglio, preliosa la
chioma, pronto l'incenso, velocissimo il piede, penetran-
te lo sguardo. . . . E volava oltre il monte lo sguardo!
e volava oltre il mare il pensiero! . . . che un sospiro ne
venisse dal monte, che un segnale ventilasse del mare.
. . . . E venne tempo. . . . E, i clamori vergognando
e le fughe, e le mal Constitute sponde di Sebeto e di
Dora, riconobbe la nativa sua terra, la terra ancor
madre a' leoni, dell' Ilisso la terra, e d' Eurota — la
Dea — . . . Ora del gran riscatto erompeva dalla Ce-
tra d' Epiro. Canta Rigas le offese e le vendette dei
forti: e dagli Inni Celesti temprava si trasfonde e furore
nella Macedonica lancia. Contrema Ellada.

Σὲ, Γενουήσαιο καὶ Βενετοί, παρ' ἄλιν κατακράτησαν ἀλληλοδι-
αδόχως, ἀλληλοδιδοῦς εἰς τὴν σὴν περιφρονημένην χλαμύδα,
εἰς τοὺς πάλλοντας μυῶνάς σου, τοὺς ἐνυχῆς τῶν πλεῖστάκις ἐνέ-
πηξαν. — Αἰ, τὰς ἐποίας ποτὲ δυσκόλως ἐχώρει τὸ ἔδαφός σου,
ἵπου εἶνε αἱ ἐκατὸν τῶν εὐδαίμωνων κατοίκων σου μυριάδες;
— Αἰ, τὰς ἐποίας ἤδη ὁ Ὅμηρος διακίωνε, ἵπου αἱ ἐκατοπέ-
λεις σου; — Ἠραρίσθησαν, καὶ δὲν ὕψιζανται πλέον! . . .

Τὴν οὖχ ἦτον ἀξιωματικόν καὶ μακροχρόνιον μάλλον
παρὰ τὴν Τρωϊκὴν τῆς Κρήτης πολιορκίαν, καὶ τὰς εἰκοσιπεν-
ταετῆς μάχας, καὶ τὰς εἰκοσι τῶν ἐκεῖ πεσόντων μυριάδας ἵτις
ἀγνοεῖ; Αἰμοσαγὲς τρόπαιον τῆς Ὀθωμανικῆς μανίας, καὶ τῆς
ἐμμόνου περινοίας τοῦ Βαζίρ Κιουπουρλή ἐπιπτεν, εἰς τὰ ἔσχατα
καταντήσασα, περὶ τὴν φθινοπωρινὴν Ἰσημερίαν τῶν 1669; καὶ
ἤδη ἐκ Βασιλίδος καταδουλωθεῖσα καὶ ἀπογυμνωθεῖσα ἐβλεπε
τὴν χρονολογίαν τῆς Ἐγείρας νὰ προσαυξάνη μὲ 167 ὁλόκληρα
Σεληνιακὰ ἔτη ἀδιακόπου κυριότητος ἐπὶ τῶν νικηθέντων προ-
πυργίων της, ἐν ᾧ εἰς τὰ νυκτερινὰ ἔργια τῶν νεομηνῶν τοῦ
Βαῖραμίου ὁ ἀναίσθητος Κουρανολάτρης ἀλάλαζεν εἰς τὰ αὐχμη-
ρὰ ἐρείπια. Ἐκλείψαντος τελευταῖον τοῦ ἀσέρος τοῦ κομικοῦ
Πατισάχ, συμπληροῦται ἤδη ἡ ἑπταετία, ἀφ' οὗ τοῦ ἀποστάτης
Σατράπης τῆς Αἰγύπτου τὴν θλίβει εἰς τὸ σιδηροῦν μετακάρ-
πιόν του.

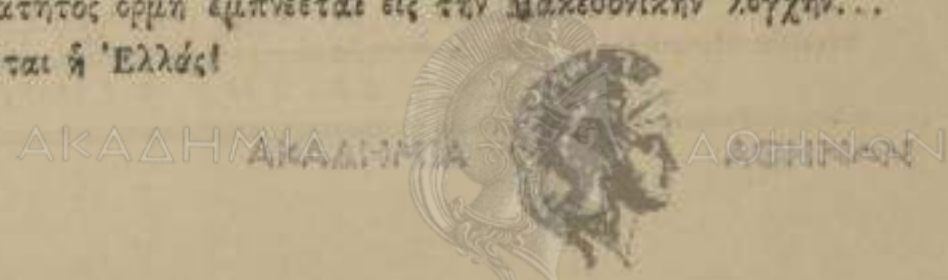
Προσδληθεῖσα τῆς οὐσίας, τοὺς βωμοὺς, τὴν ζωὴν, κατα-
πτωχευθεῖσα, βεβηλωθεῖσα, κατασκαφεῖσα, ἡδύνατο ὅμως νὰ λέ-
γεται εὐτυχὴς, διότι περιεῖχεν εἰς τὸν κόλπον της τὴν ζωὴν τῆς ἀρ-
χαίας της λαμπρότητος λείψανον· εἰς τὰ λευκὰ τῶν Σφακιῶν ὄρη
διεσώθη τοῦ καθαροῦ αἵματος τῶν Κρητῶν ἵχνος. Ἀνιξήρτητον
διεσώθη καὶ ἔνοπλον, καθότι ἡδυνήθη ἀντὶ ἑαυτοῦ νὰ ἀποπλίσῃ
τὸν ἐχθρὸν, καὶ μάλλον τοῦ ἐχθροῦ νὰ καταφρονῇ τὴν θάνατον.

Ὅστω, διὰ τὴν ἀνάμνησιν ὑπεράσπισίν των, ἀπειπισθεὶς ὁ πο-
λυάριθμος τῶν πεδιάδων νικητὴς, δὲν ἀπαΐζει νὰ συνέρχεται πρῶ-
τος εἰς τὰς συνδιαλλαγὰς μὲ τοὺς ὀλιγωτάτους Σφακιώτας, τὸ
Πελάσγιον γένος, τοὺς νέους ἀνικήτους Τιτάνας. Μικρὸν δῶρον
χρόνος πεπηγίας ἦτον τὸ δέσιμον ἡ μυρὶ διὰ νὰ δροσίσῃ τὴν δίψαν
τῶν ἀπλήρων Πασσάδων· φθινοπωρινὴ προσφορά πρωτοφανῶν
γλυκείων κασάνων ἦτον ὁ χλευαστικὸς φόρος, κεφαλιάτικον ἡ
χαράτζι, διὰ νὰ πρᾶυνῃ τὴν χολὴν τῆς Τρισυγεστάτης Πόρτας.

Ὁ Σφακιὰ! εἶνε λευκὴ εἰς τὰ ὕψη σου ἡ χιών· λευκότερα
τὰ πρόβατα εἰς τὰς βοσκὰς σου· ἀπρόσιτος εἰς τὴν πτῆσιν τοῦ ὁ
ὕψιπέτης Ἀετός· ἀπρόσιτότερα τὰ τέκνα σου εἰς τὰς φωλεὰς των!

Πτωχοὶ πατέρες δὲν κατέλιπον πλουσίαν κληρονομίαν σκευῶν
καὶ χρυσοῦ· ἀλλὰ ἀγροικὴν κάππαν, ὀρθόδοξον πίσιν, μεγαλό-
ψυχον εὐτολμίαν. Αὐστηρὰ ὡς τῶν Ἀγράφων τὰ ἥθη των, Δωρικὴ
καὶ καθαρὰ ἡ διάλεκτος, Δωρικὴ καὶ εὐφρων ἡ μορφή, ἡρώτικόν
τὸ ἔνδυμα, ἔνοπλοι οἱ χωροί, φιλόξενα τὰ συμπόσια, σοεὰρὰ ἡ ἐ-
ποφύς, μακρὰ καὶ ἀνειμένη ἡ κόμη, ταχὺ τὸ βᾶδισμα, πτερβεῖς
ὁ ποὺς, εἰσχωρητικὸν τὸ βλέμμα. . .

Καὶ ὑπερέβαινε πέραν τοῦ Ὄρους τὸ βλέμμα. . . καὶ ἔπατο
πέραν τῆς θαλάσσης ὁ λογισμὸς. . . μήπως γεναγμός τις ἐκ τοῦ
Ὄρους, μήπως σημείον τι ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνεφαίνετο. . . Καὶ
ἦλθε καιρὸς. . . Ἡ Θεὰ Ἐλευθερία, αἰσχυνομένη διὰ τὰς κραυ-
γὰς, καὶ διὰ τὰς αἰσχυρὰς φυγὰς, καὶ διὰ τὰς κακῶς συνταχθεῖσας
χώρας τῆς Νεαπόλεως καὶ τοῦ Πιεμοντίου, ἀνεγνώρισε τὴν πάτριον
γῆν, τὴν γῆν Μητέρα ἀκόμη λεόντων, τὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν καὶ
τῆς Σπάρτης. . . Ἡ ὥρα τῆς μεγάλης ἀπελευθερώσεως ἀπῆχει ἀπὸ
τὴν Ἡπειρωτικὴν Λύραν. Ψάλλει ὁ Ῥήγας τὰς ὕβρεις καὶ τὰς
ἐκδικήσεις τῶν κρατερῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ὕμνους ἰσχύος
καὶ ἀκράτητος ἐρμῆ ἐμπνέεται εἰς τὴν Μακεδονικὴν λόγχην. . .
Ἀνασιέται ἡ Ἑλλάς!

atal veto e la morte—Ed il Giovine Signore in suo
nno, indugiò la gran lite e il problema—non al talen-
di Teti —ma alla bilancia di Temi. . . .

Vidi e sta scrivendo la Storia. E, o voi colli d' Ancira, di
bas'e, di Sairna! O chiese d' Efeso, di Cappadocia, dei
alati! O Cenobj! O Recessi! O mura, tetti ospitali non
ospitali al Latino! O divise preci notturne! O non in-
vise dell' alba! Era il primo pianto agli estinti; Era il
premo voto alla Patria. Era sola speme nel Cielo. . .

. . . . Rinnovate, o afflitti, la catena dell' union,
lla forza! . . Rinnovatela dalle falde dal Tauro, alle
vi del Pindo; dai conclaustri dell' Ato alla cerchia
ll' Emo! Asciugate, asciugate le lagrime! Aguzzate,
guzzate le daghe! serrate le file! coronate le alture!
Dalle isole Tracie alle Carie: da Imbro, da Lenno; da
Cipro, da Rodi; da Lesbo, da Chio; da Patmo, da Co; da
Simi, da Samo datevi, o Greci, datevi, o Greci la
mano! Dal Meandro, al Penco; dal Danubio, all' Euf-
rate, dall' Eufrato al Mar d' Adria sperate, Liondi gar-
zoni! sperate, padri canuti! sperate, spose! amanti,
sperate! Sperate nel novello Sotere! Sperate, sperate
in Atene!

. . . . Ricominciate, o Greci, la giusta impresa nel
Cielo, e la vittoria e i martiri, il Patriarca Gregorio
ed il Cielo saranno con voi e per voi. Prostratevi, o Gre-
ci su i sepolcri de' Padri: non all' ntaratevi, o Greci,
dalla religione degli avi, e da quelle tombe, da quelle ce-
neri, da quelli altari virtù s' infonderà in voi a frangere
le vostre catene, a vendicare le offese, a perdonar l' offen-
sore. Virtù s' infonderà in voi a rendervi pazienti, con-
cordi ed invitti. Pazienti nei giorni di prova, concordì
nel dì del consiglio, invitti nel dì del cimento, magna-
nimi nel dì del perdono.

Diffonditrice di carità e di luce, Religion del vange-
lo, ben tu sei la religione del savio, la morale dell' uo-
mo! Perpetuatrice di barbarie e di tenebre, Religion
del Corano, ben se' tu l' etnia dell' idiota e l' apanag-
gio dello schiavo e del bruto! Meglio un esiguo Regno
di Liberi che un zeppo impero d' iloti. Meglio le chiese
marmoree che le meschite d' argilla. Il Pertenon delle
Muse che il Karèn delle concubine. Il Pritaneo de' ga-
gliardi che il serraglio d' eunuchi. I a mondezze nelle
città, la cultura ne i campi, il movimento su i mari;
meglio sì l' agricoltura, l' industria, il commercio, che
il monopolio, la rapina, la sterilità, la fame. . . . la
fame, gli incendj, la peste. Meglio il Padiscia in Samar-
canda, il Satrapa sul giubetto, l' oriflamma e i Sabau-
di in Sionne, e gli Elleni ripristinati in Bisanzio.

E noi precursori di non lontano risveglio, andrem
noi l' accelerando co' voti. Nuncieremo la novella
Crociata d' oppressi contro i loro oppressori. Profete-
remo agli schiavi, ai Rajà la gran vittoria alla croce,
la gran parola in Dio giusto.

Ma! che dissi? o parlai? Non trasvoli di bardo? non
ideali utopie sono queste? Non Thomas Moore l' Uto-
pista, il Socrate di Brittannia e l' onore, non ei peria
sul patibolo, quando pietate e virtute era infesta, qu-
ando apostasia e regio scandalo allelujavano in Lond-

. . . . Εἶδον τὸν Ἀργυρόντην Ἑρμῆν, ἀνεγείροντά ἐριδα με-
ταξὺ τῶν τεσσάρων ἐμπορικῶν πόλεων, τῆς Ναυπλίας, τῶν Πα-
τρῶν, τῆς Ἰδικῆς, καὶ τοῦ Πειραιῶς, εἰς ποῖαν ἐξ αὐτῶν ἀ-
νήκει τοῦ νὰ ἀναμένη ὑπὲρ ἐαυτῆς δικαίτερον τὸ Βασιλικὸν
νεῦμα περὶ τοῦ ἀδάσμου λιμένος, ὅθεν ἡ ὑπαρξὶς τῆς, ἡ τὸ ἐναν-
τίον ἡ πτωχὸς τῆς. Ἀλλ' ὁ νέος Ὀθων παρῆπερ εἰς τὴν μεγάλην
δίχην καὶ τὸ μέγα πρόβλημα, ὅχι εἰς τὸ συμφέρον τῆς Θετιδος,
ἀλλ' εἰς τὴν γάμην τῆς Θέμιδος.

. . . Εἶδον. . . καὶ ὁ κάλαμος κινεῖται. . . Ὡς λόγος τῆς Ἀγκύρας,
τῆς Σεβαστῆς, καὶ τῆς Σμύρνης! Ὡς ἱεροὶ Ναοὶ τῆς Ἐφέσου, τῆς
Καππαδοκίας, καὶ τῶν Γαλατῶν! Ὡς φιλόξενα τείχη! Ὡς ὀρθό-
δοξα κοινότητες, εἰς τὰ ὅποια συνεμερίσθην μετὰ τοῦ πλήθους τὰς
πρὸς τὸν Θεὸν εὐχάς! Αἱ πρῶται εὐχαὶ ἦσαν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος,
τὰ τελευταῖα δάκρυα ὑπὲρ τῶν σφαγέντων, ἡ δὲ μένη ἐλπίς εἰς
τὸν Ὑψιστον τὸν ἐπακούοντα τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν!
Ἀναδέσσετε, ὦ τεθλιμμένοι, τὸν δεσμὸν τῆς ἐνάσεως καὶ ἰσχύος,
ἀπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταύρου μέχρι τοῦ χιονοσκεποῦς Πίνδου,
ἀπὸ τὰ κελλία τοῦ Ἀθῶνος, μέχρι τῆς σειρᾶς τοῦ Αἰῆτος. Παύ-
σατε, παύσατε τὰ δάκρυα! ἀκονίσατε, ἀκονίσατε τὰ ἔξω! ἐνώ-
σατε τὰς γραμμάς! καταλάβετε τὰ ἄκρα! Ἀπὸ τὰς Θρακικὰς
νῆσους μέχρι τῶν τῆς Καρίας, ἀπὸ τὴν Ἰμβρὸν καὶ Ἀθῆμον,
ἀπὸ τὴν Κύπρον καὶ Ρόδον, ἀπὸ τὴν Λέσον καὶ Χίον, ἀπὸ τὴν
Πάτμον καὶ Κῶν, ἀπὸ τὴν Σάμην καὶ Σάμον, δώσατε τὴν χεῖρα,
ὦ Ἕλληνες, πρὸς ἀλλήλους τὴν χεῖρα δώσατε! Ἀπὸ τοῦ Μαι-
ανδρου μέχρι τοῦ Πηνειοῦ, ἀπὸ τὸν Ἰστρον μέχρι τοῦ Εὐφράτου,
ἀπὸ τὸν Εὐξείνιον Πόντον μέχρι τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους ἐλ-
πίσατε, ὦ ξανθοὶ νεανίσκοι! ἐλπίσατε, ὦ πολὺν πατέρες! ἐλπί-
σατε νόμοι, καὶ νεανίδες! ἐλπίσατε εἰς τὸν νέον Σωτῆρα! ἔχετε
τὰς ἐλπίδας σας εἰς τὰς Ἀθήνας! . . .

Ἀναλάβετε, ὦ Ἕλληνες, τὴν δικαιοσύνην ἐνώπιον Θεοῦ καὶ
ἀνθρώπων ἐπιχειρήσιν σας, καὶ ἡ νίκη, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγίων,
καὶ ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος, θέλουν εἶσθαι μεθ' ὑμῶν, καὶ δι' ὑ-
μᾶς. Προσπίστετε, ὦ Ἕλληνες, εἰς τοὺς τάφους τῶν πατέρων σας,
μὴν ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὴν λατρείαν καὶ θρησκείαν τῶν γαι-
ροφορούντων προγόνων σας, καὶ ἀπὸ τοὺς τάφους ἐκείνους, καὶ
τὰς κόνεις, καὶ τοὺς ἱεροὺς βωμοὺς, ἰσχύς θέλει χυθῆν εἰς ὑμᾶς,
διὰ τὸ συνθλάσθαι τὰς ἀλύσσους σας, νὰ ἐκδικηθῆτε τὰς ὕβρεις,
καὶ νὰ συγχωρήσθαι τοὺς ὕβριστας. ἰσχύς θέλει χυθῆν εἰς ὑμᾶς,
ἵνα κατασταθῆτε ὑπομονητικοί, σύμφωνοι, ἀήττητοι. Ὑπομονη-
τικοὶ μὲν εἰς τὰς θλίψεις, σύμφωνοι δὲ εἰς τὰς βουλὰς, καὶ ἀήττη-
τοι δὲ εἰς τοὺς κινδύνους, καὶ μεγάλῳφχοι εἰς τὴν συγγνώμην.

Ἀναντιρρήτως ἡ τοῦ Εὐαγγελίου θρησκεία, εἶνε ἡ ἀληθὴς
τοῦ ἀνθρώπου θρησκεία, διαχέουσα τὸ ἔλεος καὶ τὸ φῶς, ἀπ' ἐ-
ναντίας θρησκείας καταδυσθίζουσα εἰς τὴν δουλείαν καὶ τὸ σκότος
ἡ τοῦ Κορανίου, λατρεία τῶν ἀσεβῶν, τῆς ἀμαθείας καὶ τῶν θη-
ρίων! Δὲν εἶνε ἴσως κρεῖττον μικρὸν ἐλευθέρων Βασιλείον, παρά
ἐκτεταμένην Αὐτοκρατορίαν Εἰλωτῶν; Δὲν εἶνε κρεῖττον οἱ
μαρμάρειοι Ναοὶ, παρά τὰ ἀργυρῶδη Ἱερῶν; Δὲν εἶνε κρεῖτ-
των ὁ Παρθενὸν τῶν Μουσῶν, παρά τὰ Χαρέμια τῶν παλλα-
κίδων; Δὲν εἶνε κρεῖττον τὸ Πρυτανεῖον τῶν ἀνακρωτηριάων,
παρά τὸ Σεράγιον τῶν εὐνούχων; Δὲν εἶνε κρεῖττων ἡ καθαρι-
ότης τῶν πόλεων, ἡ καλλιέργεια τῶν ἀγρῶν, ἡ θαλασσοπλοία,
δὲν εἶνε κρεῖττων κατὰ πάντα λόγον, ἡ βιομηχανία, τὸ ἐμπό-
ριον, παρά τὰ Μονοπωλεῖα, τὰς ἀγχαρείας, τὴν ἀκαρπίαν, τὴν
πείνα, τὰς πυρκαϊὰς, καὶ τὴν πανώλην; Δὲν εἶνε κρεῖττον ἄρα
ὁ μὲν Παδισκίαχ εἰς τὴν Σαμαρκάνδην, καὶ ὁ Σατράπης εἰς τὴν
ἀρχήνην, ὁ δὲ τίμιος Σταυρὸς νὰ ἐξανυφθῇ εἰς τὴν Σιών, καὶ οἱ
Ἕλληνες νὰ ἀποκηρυχθῶσιν εἰς τὸ Βυζάντιον;

Καὶ ἡμεῖς πρόδρομοι τῆς οὐ μακρᾶν ἐξεγέρσεως, θέλομεν τὴν
ἐπιταχύνει μὲ τὰς εὐχάς μας, θέλομεν ἀναγγεῖλαι τὴν νέαν
Σταυροφορίαν τῶν δυναστευομένων, ὁμῶντων κατὰ τῶν δυνα-
στῶν των. Θέλομεν προφητεύσει εἰς τοὺς Εἰλωτας, εἰς τοὺς βασι-
δας τὴν ὑπερτάτην διὰ τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ
δικαίου Θεοῦ νίκην! Ἀλλὰ τί εἶπον; Δὲν εἶνε ταῦτα ποιητικὰ
πλάσματα; ἡ οὐτοπία τῆς φαντασίας; Καὶ μήπως ὁ πατὴρ τῆς
οὐτοπίας Θωμᾶς Μωρὸς, ὁ Σωκράτης καὶ τὸ καύχημα τῆς
Βρετανίας, δὲν ἐξέπνευσεν ὑπὸ τὸν πίλεον, ὥστε ἡ μὲν εὐ-
σπλαγχνία καὶ ἡ ἀρετὴ ἦσαν ἀποδεδωγμένα; ἀπὸ τὸ Λονδὶνον

Carnesici rapsodiare non sanno, quale più sorprendente spettacolo che a denudare a qué tristi l' inorpellato carcame, a raffrancare gli oppressi, a fulminar gli oppressori coraggiosa purtanta una sola voce non sorga?

Comunemente i molti che scrivono non viaggiano e i pochi che viaggiano non iscrivono, oppure scriber non sanno. Di Là, le Georgiane archetipe bellezze, le turchesche disciplinate coorti, l' egiziaco incivilimento e progresso, e li bei giorni de' formidati Sultani, e de' brillanti Califfi a Stambùl (1.) e a Missiri (2.) risorti; di là, di sguaiati romanzi, e d' inettissime fiabe a francesi effimeridi, e a d' itale Muse stupra'tor Citaredi, il cornucopia cincischiato e la zana; e di là alla facile, piroica gioventù d' illusioni funeste, e di più funesto disinganno fonte perenne ed amara.

Mal dall' aure servili d' asiatici nicoziananti divani; male dal fondo d' europei soffici gabinetti quadri positivi e animati tratteggiansi, e le Forme, le Riforme, le arti, le armi straniera.

Vasto, intentato aringo, e messe non fallace, non parca di benedizicni, di voti offreno a libera punna e l' Oriente e i suoi Regni. Nobile e ardito il ministero: nobile ed alto lo scopo: *ipeiarcua* l' impresa. — Remota adunque sia l' arma; non lontana la meta —.

Soldato per carriera, Scrittore per elezione si fu sull' ardua via della Ritirata dei Diccimila, si fu sulla tuttor fumante gleba della Siria e dell' Albania sovverse che pe i nostri occhi conobbersi e l' orme della prisca barbarie, e la barbarie recente onde s' appanna e degrada a tutt' Asia Minore, all' Ionio flu'to, e a nobil parte di Ellada il luminoso suo manto. Vidi il Persiano infido e l' ospital Turcomano, il cinedo Giorgiano e l' indomato Circasso, l' Armeno strisciante ed il Greco Rajà. Peregrinai! Vidi Costantinopoli-già città di Costantino-ora Necropoli—Città della Morte. Vidi Alessandria, città d' Alessandro, già Cattedra e emporio a discipline e a ricchezze, ora Iskenderia voragine di miserie, e gora di tutte corruttele e di vizj. Vidi il Levante, e gli arbitrij, e il medio evo rinnovato, per Europei, negli Scali. Vidi la Diplomatica Pera. Vidi l' invisibil Ministro con l' arbitrato zacintio, novel Belisario, movente ctuagenario e pedestre dal Bosforo ad accattar giustizia e tozzo al Tamigi. Vidi i Consoli. Vi li, o Mia patria, i tuoi Verri! Vidi l' idolo della plebe, l' ipocrita liberale prostituirsi servile alla Metamorfosi del lazzarone in metallo, e insultare codardo alla maestà delle nostre sventure, vidilo springare l' ultima calciata dell' asino al leone ferito, alienando così da Italia e Piemonte que' liberi spiriti che non macchia e disdoro-ma lustro, ma onore mercar potrebbero un giorno, e al Piemonte e all' Italia.

Vidi Grecia armata no' inerme nelle armi straniera. Vidi Psara che fuma. Vidi Samo che freme. Vidi Idra ed Apollo.

. . . Vidi argicida Mercurio agitar forsennato gran lite—qual uno de' tetraempcrij di Ellada, di Patrasso(*) di Sira o Pireo, a espettar s' albia in più dritto l' assenso, il Regio cenno, e la vita; o la ripulsa, il

(1) Constantinopoli (2) Gran Cairo. (*) di Nauplia.

εί μη, να βαρυνῶσι τὰς ἀπολογίας τῶν δημίων, τί πλείονας ἐκπλήξῃς θέαμα, παρὰ τὸ νὰ μὴν ἀνυψῶθῃ μέχρι τοῦδε οὐδεμία φωνὴ βροντώδης, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ εἰς τοὺς ἀθλίους τοὺτους τὸν χρωματισμένον σκελετὸν, καὶ νὰ παραμυθῇ τοὺς δυναστευομένους, καὶ νὰ κεραυνώσῃ τοὺς δυνάστας;

Ἐν γένει, οἱ μὲν πλείστοι τῶν συγγραφέων δὲν περιηγοῦνται, οἱ δὲ ὀλίγοι περιηγῶνται ἢ δὲν συγγράφουν, ἢ τῆς συγγραφῆς τὴν τέχνην ἀγνοοῦν· ἐντεῦθεν προέρχονται, τὰ ἀρχέτυπα τῶν Γεωργιανῶν κάλλη, τὰ διωργωνισμένα Τουρκικὰ τάγματα, ἡ πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμὸς τοῦ Αἰγυπτίου, οἱ ὠραῖοι χρόνοι τῶν φοβερῶν Σουλτάνων, καὶ τῶν λαμπρῶν Καλλίφων, ἐπανεληθόντες εἰς τὴν Σταμπόλιν, καὶ εἰς τὸ Μεσσίρι· ἐντεῦθεν τὰ χαμερπῆ διηγήματα, οἱ ἀφυσῆς μύθοι, οἱ χορηγοῦντες ὕλην εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν Γάλλων, καὶ εἰς τοὺς καθαρωδοὺς μοιχοὺς τῶν Ἰταλίδων Μουσῶν· ἐντεῦθεν ἡ ἀφθονία τῆς πλαστῆς ὕλης καὶ τὰ λαμπρὰ δῶρα· ἐντεῦθεν ἐπίσης τῆς πυρώδους νεολαίας ἡ αἰένος καὶ πικρὰ πηγὴ τῶν ἐλευθρίων πλασμάτων τῆς φαντασίας, καὶ τῆς ἔτι ὀλεθριωτέρας ἐξαπατήσεως, διότι δυσκόλως ἐξάγονται ἀπὸ τὰς δουλικὰς αὐρας τῶν καπνίζόντων Διδανίων τῆς Ἀσίας, καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν μαλακῶν σπουδαστηρίων τῆς Εὐρώπης, ἀληθεῖς καὶ ζῶνται εἰκόνες, καὶ τὰ κάλλη καὶ αἱ ἀνχορφέσεις, καὶ αἱ τέχναι, καὶ τὰ κρατεῖματα, τῶν ξενικῶν.

Εὐρύχωρον λοιπὸν, καὶ μέχρι τοῦδε ἀδιάδατον γάδιον, καὶ γόνιμον ἄμα, καὶ πολλῶν εὐχῶν προαγωγόν, παρέχει εἰς ἐλευθερον κάλαμον, ἡ Ἀνατολὴ καὶ τὰ βασίλεια αὐτῆς· εὐγενὲς τῷ ὄντι, καὶ τολμηρὸν καὶ δυσχερές· τὸ ἐπιχείρημα, εὐγενὲς ἐπίσης καὶ ὁ ἱερὸς σκοπός! Μακρὰν λοιπὸν ἄς ᾔναι τὸ τέχον, ἀλλ' ἐγὼς ὁ τόπος πρὸς δι τοξεύει.

Πολεμικὸς μὲν τὸ ἐπάγγελμα, συγγραφεὺς δὲ κατ' ἐκλογὴν, ἐγνώρισα τὰ ἔχνη τῆς παλαιᾶς βαρβαρότητος, ἥτις κατέθλιβε τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ὁ Ἀθηναῖος Στρατηγὸς ἐπανήγαγε τοὺς μυρίους του, τῆς δὲ ἐνεσώσεως βαρβαρότητος, εὐρίσθην αὐτόπτης εἰς τὰ ἀτυχῆ ἐδάφη τῆς κατὰ τὰς Συρίας καὶ Ἀλβανίας, ἐξ ἧς καλύπτεται τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τοῦ Ἰονίου κύματος, καὶ πλείστου μέρους τῆς Ἑλλάδος τὸ ἐκλαμπρον πέπλον. Τὸν ἄπιστον Πέρσην εἶδον, τὸν φιλόξενον Τουρκομάνον, τὸν κύναιδον Γεωργιανὸν, τὸν ἀδάμαστον Κιρκάσιον, τὸν ὑπουργὸν Ἀρμένιον, καὶ τὸν βασιλῆα Ἕλληνα. Περιῆλθον! εἶδον τὴν πάλαι ἐνδοξον πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου, νῦν δὲ νεκρὸν πόλιν τοῦ Θανάτου. Εἶδον τὴν Ἀλεξάνδρειν, ποτὲ μὲν καθέδραν τῆς παιδείας, καὶ ἐμπορεῖον ἐπίσημον, νῦν δὲ Σκεντερίαν, καὶ βάρβαρον ἀθλιότητων, καὶ πηγὴν διαφθορᾶς καὶ ἐλαττωμάτων. Περιῆλθον τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἶδον τὰς βίβας καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ἀνανεωμένον ἀπὸ τοῦ Εὐρωπαϊοῦ μεσαιῶν. Εἶδον τοὺς ἐν Πέρσῃ διπλωμάτας· εἶδον καὶ τὸν ἀπρόσιτον καὶ ἀόρατον Ὑπουργόν, καὶ τὸν βιασθέντα Ζακύνθιον, νέον Βελισσάριον (*) ὀδοποιοντούτην, ἰδοιποροῦντα πεζῶς ἐκ τοῦ Βοσπόρου εἰς τὸν Τάμεσιν, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ δικαιοσύνην καὶ ἄρτον· εἶδον τοὺς Προξένους· εἶδον, ὦ Πατρίς μου! τοὺς Βέρβας σου! εἶδον τὸ εἶδωλον τοῦ ὄχλου τὴν ὑποκρινόμενον ἐλευθερον, κυλιόμενον χαμερπῶς ἐνώπιον τοῦ χρυσοῦ, καθυβρίζοντα τὰς δυστυχίας μας, ἐπιφέροντα εἰς τὸν πληγωμένον λέοντα, τὸ τελευταῖον τοῦ ὄνου λάκτισμα, καὶ ἀπομακρύνοντα τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ τὸ Πηδεμόντιον καὶ τὴν Ἰταλίαν, τὰ ἐλεύθερα ἐκεῖνα πνεύματα, τὰ ὅποια καὶ φῆμιν καὶ δόξαν ἠδύναντο νὰ παρέξουν καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ εἰς τὸ Πηδεμόντιον.

Εἶδον τὴν Ἑλλάδα ἑνοπλον, καὶ ἀοπλον διὰ τῶν ξένων ὀπλων. Εἶδον τὰ εἰσέτι καπνίζοντα Ψαρρᾶ, τὴν ῥηνάττουσαν Σάμον. Εἶδον τὴν Ὑδραν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα.

(*) Καπ. Ν. Κεφαλλῶν.

« ΧΡΙΣΤΟΣ ΝΙΚΑ! » - Notis Bozzari e Marco! » dai
 Lasalti di Suli alle Missolongite maremme. « ΧΡΙΣΤΟΣ
 ΝΙΚΑ! ΧΡΙΣΤΟΣ ΝΙΚΑ! » - Teleyanaki Germani! » Dagli
 antri Carpazj alle Serre dell' Ida. « ΧΡΙΣΤΟΣ ΝΙΚΑ! »
 « Vittoria, Vittoria alla Croce! » non men pronti, nè lo-
 dati 'manco censuciano ed Arcadj ed Egei, e famose a
 Conduriotis, a Colocotroni, a cento e cento altri volano
 trasvolano le gran gesta ed i nomi, e con essi, emula de'
 prischi tempi la fama. Arride al sant' odio, arride agli
 audaci fortuna: il Campo de' Barbari è volto in Campo
 di scheltri: Dalla scintilla la fiamma, dalla fiamma l'
 incendio, dall' incendio la vita. . . . Risorge Ellada. . .
 Risorge dalle sue ceneri Atene novella Fenice ringio-
 venita nel foco.

Tuttavolta si vede non avversa nè ingrata al suo gi-
 ovin Signore cogliere con mederazione, e con lode dal-
 la pianta della sudata Vittoria il Frutto della libertà
 — nella legge — Benefizio maggiore — Intervento
 alle leggi — dal regio labbro aspettando.

Vedonsi i Primati fastosi. . . non mal corredati, imper-
 forati ed illesi vivere dolce e riposata la vita, dei mie-
 tuti allori sui fasci mollemente adagiati. Vedonsi in
 cinniero le lepri. Vedonsi gli asini in toga. Vedonsi
 all' altrui mensa le arpie. . . . Ma i duri Armatoli,
 ma gli eroici fratelli che esposero — non una fiata — le
 mille al primo agone, ai primi urti, ai primi colpi i
 lor petti scesero a riposare nell' Orco, e i Sulioti, i
 Sulioti ripudiati e la Creta pretendono invano scarne
 e supplicanti le palme, le trafritte infruttuose lamen-
 tando ed i ceppi.

Dunque a quale pro, e le daghe imbrandite, e lo san-
 gue per la Patria versato? e la lusingata eteria? e le
 provccate speranze? e il garantito triregnante Pallad-
 dio? . . .

— Onore ai tre supremi Navarchi per Grecia pro-
 pugnanti sull' onde! Onore e pianto a' minor nauti per
 Grecia caduti nell' agone pietoso! Ma, ohimè! — Fu-
 rato a' viventi l' Uom grande — l' opra magna trasse
 manca e incompita! — Ora di Comune riscatto non fu,
 non fu l' ora squillata. I voti dei prodi andarono spersi
 per l' aure: e le ossa dei proli biancheggiarono inse-
 polte! La Navarinense clade, non qual lieta vampa A-
 miclea, ma qual Meteora nefasta sguizzò alla stoica
 Corona. * * *

(Seguirà.)

ARRIVI DI MARE. Dalla Candia. Navicella El-
 lenica con i seguenti Passeggieri.

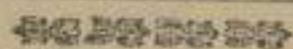
Aly Abdallah. Hagì Dralim. Hagì Soliman. Mola-
 met. Akmet. Abdurahaman. Nassar Agà. Merghian.
 Mardàn. Hassàn Missirli. Hassàn Sciamli. Disertori
 Dell' 11° Regio Egiziano. (Seguiranno)

— Ευχαρίστως αναγγέλλομεν, ότι η κοινή υγεία της νήσου μας ούδ'όπως επροσέληθη. Ο άνευ αδείας ένταφιασμός χωρικού τινος τε-
 λευτήσαντος εξαίτης την 12 του τρέχοντος είς τδ νότιον μέρος της νήσου, καλούμενον Δελαγράτσια, όπου υπάρχει έρημητήριον, (είς
 τδ ανασκαφέν λείψανον του έποίου οι Κύριοι Ιατροίμας έπαρτήρησαν με τδ τηλεσκόπιον συμπτόματα πανώλους) έδωσε χώραν είς ά-
 παραίτητα μέτρα. Διετάχθη ένεν φρονίμως παρά της αρχής να μη διδεταί άδεια είς τά πλοία να απέρχωνται με έλευθέραν κοινωνίαν
 και, κατά γνωμοδότησιν της συστηθείσης έκτάκτου υγειονομικής επιτροπής, η νήσος έβλήθη υπό επταήμερον καθαρίσιν.

Η δραστηριότης και ο ζήλος είς την περίστασιν ταύτην του Διοικητού και των Τοπικών Αρχών υπερεβαίνον άντα έπαινον.

Il Redattore A. Lago-Marsini.

Ο Συντάκτης Α. Δασκαλάκης

« Χριστός νικά! » Νότης και Μάρκος Βότσαρης! » από τδ πε-
 τρώδες ήχει Σούλιον είς τούς βάλτους του Μεσολογίου. « Χριστός
 νικά! » Δεληγιαννάκη άδελφοί! » από τδ Καρπάθια άντηχεί άν-
 τρα είς τά στενά της Ίδης. « Χριστός νικά! νικά! » ούδέν ήττον
 πρόθυμοι και επαινέτοι συναντηχούν και Αρκάδες και Αίγαίοι
 και περικλεή τών Κουντουριωτών και Κολοκοτρώνων και μυρίων
 άλλων, θρυλλοούνται και υπερθρυλλοούνται τά μεγάλα κατορθώ-
 ματα και όνέματα, και προς αυτά άμιλλάται τών αρχαίων χρό-
 νων η φήμη. Τδ ιερόν μίσος βοηθεί, βοηθεί τούς ευτόλμους η τύ-
 χη· ο στρατός τών βαρβάρων μεταβάλλεται είς στρατόν πτωμάτων
 έκ του σπινθήρος η φλόξ, έκ της φλογός η πυρκαϊά, έκ της πυρ-
 καϊάς η ζωή. . . . Ανεγείρεται η Έλλάς. . . . Ανεγείρονται έκ της
 τέφρας των αί Αθήναι, παλίμθιος Φοίνιξ είς τδ πυρ νεάζων.

« Ηδη φαίνεται ούχι έναντιουμένη είδδ άγνωμονούσα είς τόν
 νέον Βασιλέα της, συλλέγουσα σωφρόνως και μετ' επαινών, από
 τδ δένδρον της πολυμήχθου Νίκης, τόν καρπόν της Έλευθερίας.
 . . νομίμως. . . αναμένουσιν ευεργεσίαν άνωτέραν. . . μεσολάβη-
 σιν είς τούς νόμους.

Φαίνονται οι κομπάζοντες πρόχοντες, άνευ τραυμάτων και
 άθλαβείς, ζώντες γλυκύν και αναπαυτικόν βίον, επί τών σωρών
 τών άποκτηθέντων δαρνών μαλακώς εξαπλωμένοι.

Φαίνονται οι όνοι τηβενοφόροι· φαίνονται οι λαγωοί λοφωτοί, και
 είς τās άλλοτρίας τραπέζας αί Αρπυιαι. . . . Αλλ' οι άτρόμητοι
 άρματωοί, άλλ' οι ήρωες άδελφοί, οίτινες εξέθεσαν ούχ άπαξ,
 μυριάκις δέ είς τόν πρώτον άγώνα, είς τās πρώτας συγκρούσεις,
 είς τās πρώτας πληγάς τά στήθη των, κατήλθον να αναπαυθώσιν είς
 τόν τάφον, και οι Σουλιώται, οι Σουλιώται, άποβληθέντες και
 η Κρήτη, εκτείνουσι ματαίως κατεσκληκυίας και ίκετικās τās
 χείρας, τά θανατηφόρα τραύματα και τά δεσμά των μεμφιμοι-
 ρούντες.

« Προς τι λοιπόν τά γυμνά ξίφη, και τδ ύπερ πατρίδος χυθέν
 αίμα, και η άπκτηθείσα έταιρεία, και αί αναζωπυρωθείσαι έλ-
 πίδες, και τδ της υπερασπίσεως των τριών δυνάμεων Παλλάδιον;

Δόξα είς τούς υπερτάτους Ναυάρχους, τούς ύπερ της Έλλά-
 δος ναυμαχήσαντας! Δόξα και δάκρυα είς τούς κατωτέρους Ναύ-
 τας, τούς ύπερ της Έλλάδος πεσόντας είς τόν εύσεβή άγώνα!
 Αλλά φεϋ! . . . ήρπάγη από τούς ζώντας ο μέγας Άνθρ. . .
 και τδ μέγα έργον έμεινεν άτελές. Η ώρα της κοινής άπελευ-
 θερώσεως δέν ήτο, δέν είχε σημάνει άκόμη. Τών άνδρείων
 αί εύχαι έσκορπίστησαν άνεμώλιοι, τά δέ ές α τών θέλουν λευ-
 καθην άταρα. Η έν Ναυαρίνω Νίκη, έχι ως τδ τών Δισκούρων
 σημείον, άλλ' ως μετέωρον άπαίσιον έπήλθεν είς τόν ώμόν
 Θρόνον. (Ακολουθεί)

ΚΑΤΑΠΑΟΙ. Εφθασεν από την Κρήτην Σακολέβα Έλλη-
 νική με τούς ακόλουθους επιβάτας.

Αλξής Απτουλός. Χατζή Ιβραήμης. Χατζή Σουλιμάνος.
 Μωάμεθ. Αχμέτης. Αβδουραχαμάνος. Ναζιάρ Αγάς. Χασάν
 Μισιρλής. Χασάν Σαμπλής. λειποτάκται του ένδεκάτου Αίγυ-
 πτιακού Συντάγματος. (Ακολουθεί.)